

LIBRIS

We know
books

IUBITUL POLITIST MEU

BETHAN ROBERTS

TRADUCERE:
LUCIANA DĂNILĂ

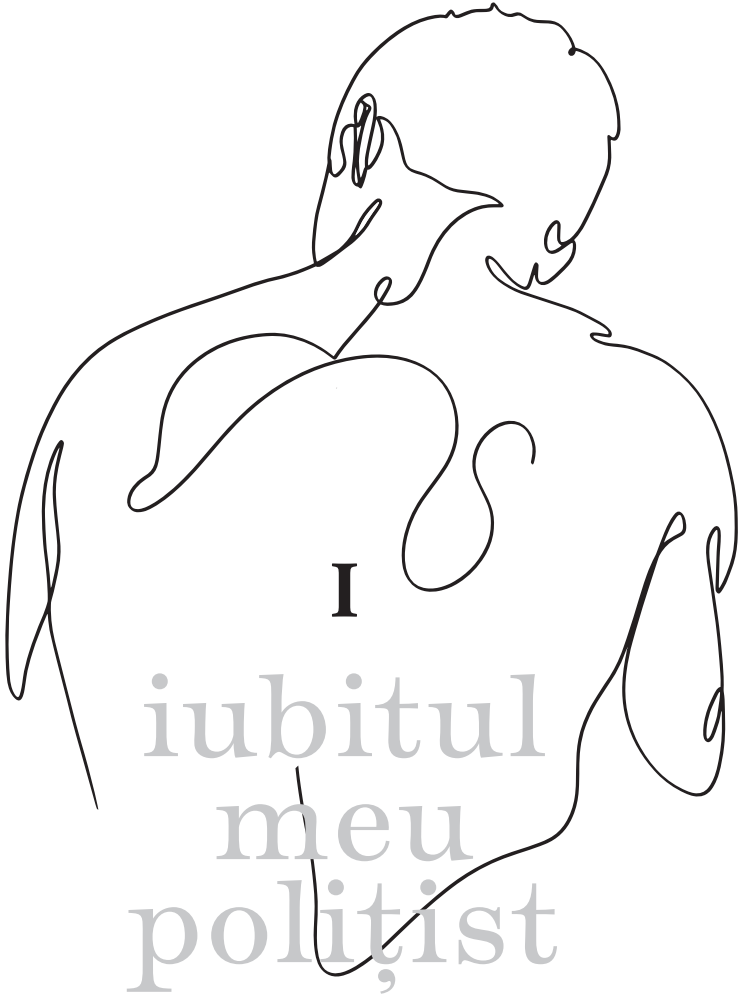

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2022

Cuprins

I.	
<i>Peacehaven, octombrie 1999</i>	9
II.	
29 septembrie 1957	107
30 septembrie 1957	118
1 octombrie 1957	121
3 octombrie 1957	131
4 octombrie 1957	136
5 octombrie 1957	143
8 octombrie 1957	152
13 octombrie 1957	159
14 octombrie 1957	166
15 octombrie 1957	174
19 octombrie 1957	180
25 octombrie 1957	182
4 noiembrie 1957	183
12 noiembrie 1957	188
24 noiembrie 1957	196
13 decembrie 1957	201
16 decembrie 1957	204
III.	
<i>Peacehaven, noiembrie 1999</i>	215
IV.	
<i>HMP Wormood Scrubs, februarie 1959</i>	305
V.	
<i>Peacehaven, decembrie 1999</i>	339
<i>Recunoașteri</i>	365

LBRIS

We know
books

I
iubitul
meu
politist

Bethan Roberts

Peacehaven, octombrie 1999

M-am gândit să încep cu aceste vorbe: „Nu mai vreau să teucid” – pentru că nu mai vreau cu adevărat – dar apoi am hotărât că ție o să ți se pară mult prea melodramatic. Mereu ai urât melodrama și nu aș vrea să te supăr acum, nu în starea în care ești, nu în ceea ce ar putea fi sfârșitul vieții tale.

Iată ce vreau să fac: să pun totul pe hârtie, ca să nu greșesc. Ar putea fi un soi de confesiune și merită să notez detaliile cu exactitate. Când voi fi terminat, plănuiesc să îți citesc aceste consemnări ție, Patrick, pentru că tu nu îmi mai poți răspunde. Și mi s-a spus să vorbesc în continuare cu tine. Vorbitul, conform spuselor medicilor, este vital dacă e să te mai recuperezi.

Vorbirea ți-e aproape distrusă și, cu toate că nu mai ești aici, în casa mea, comunicăm pe hârtie. Și când spun „hârtie”, vreau să zic că tu comunicai arătând spre niște cartonașe. Nu poți articula cuvintele, dar poți arăta ce îți dorești: *beau, baie, sendviș*. Știi că vrei lucrurile astea înainte ca degetele tale să ajungă la fotografie, dar te las să-mi arăți oricum, pentru că este mai bine pentru tine să fii independent.

E ciudat, nu-i așa? că eu sunt cea cu stiloul și hârtia, cea care scrie asta – cum să-i spunem... nu e chiar un jurnal, în orice caz, nu e ca cele pe care le țineai tu pe vremuri. Orice-ar fi, eu scriu, iar tu stai întins în pat, privind-mi fiecare mișcare.

Nu ți-a plăcut niciodată bucata asta de coastă, îi spuneai „suburbia de la mare”, locul unde vin bătrânii să privească apusul și să-și aștepte moartea. Zona asta nu era – expusă, izolată, bătută de vânt, ca toate așezările britanice care se respectă – cunoscută drept Siberia în iarna aceea cruntă a lui '63? Nu mai e la fel de deprimant acum, deși totul e la fel de monoton; ba chiar pot spune că există oareșice confort în toată această predictibilitate. Aici, la Peacehaven, străzile sunt la fel, iar și iar: bungalow modest, grădină mică, priveliște oblică spre mare.

Nu am fost de acord cu Tom când a vorbit de mutarea aici. De ce eu, locuitor de-o viață la Brighton, aș vrea să mă mut într-o locuință pe un singur nivel, chiar dacă bungalow-ul nostru era prezentat drept *chalet* elvețian de către agentul imobiliar? De ce m-aș mulțumi cu coridoarele înguste ale cooperativei locale, cu mirosul de grăsime stătută de la Joe's Pizza și de la Kebab House, cu cele patru pompe funebre, cu un magazin pentru animale numit Animal Magic și cu o curățătorie unde personalul este, pare-se, „instruit la Londra”? De ce să mă mulțumesc cu toate acestea după Brighton, unde cafenelele sunt mereu pline, unde magazinele vând mai multe lucruri decât ți-ai putea imagina, nu mai zic că oricum nu ai nevoie de ele, și unde cheiul este mereu luminos, mereu deschis și adesea puțin amenințător?

Nu. Mi-am zis că e o idee groaznică, la fel cum ai fi făcut-o și tu. Dar Tom era hotărât să iasă la pensie într-un loc mai liniștit, mai mic și poate mai sigur. Mă gândesc, pe de-o parte, că se săturase să i se amintească la tot pasul de trecut, de agitația de odinioară. Un lucru știu sigur: bungalow-urile

din Peacehaven chiar nu-ți amintesc de agitația lumii. Și iată-ne aici, unde nimeni nu iese pe stradă înainte de nouă jumătate dimineața sau după nouă și jumătate seara, când poate mai vezi doar câțiva adolescenți la o țigară în fața pizzeriei. Și așa am ajuns acum aici, într-un bungalow cu două dormitoare (nu este *chalet* elvețian, chiar nu e), de unde ajungi ușor la stația de autobuz și la cooperativă, cu o peluză lungă de care trebuie să avem grijă, cu o sârmă de rufe cu sripeți și cu trei clădiri adiacente (atelier, garaj, seră). Piesa de rezistență este priveliștea spre mare, care este într-adevăr oblică – se vede de la fereastra laterală din dormitor. Ți-am pregătit acest dormitor ție și ți-am așezat patul cât să vezi bucățica de mare cât de mult dorești. Ți-am dat toate acestea ție, Patrick, în ciuda faptului că nici eu, nici Tom nu am avut vreodată o așa priveliște. De la apartamentul tău din Chichester Terrace, mobilat în stil Regency, vedeai marea zi de zi. Îmi aduc aminte foarte bine de priveliștea din apartamentul tău, deși nu te vizitam prea des: șinele Volk, grădinile Duke's Mound, digul cu creasta sa albă în zilele vântoase și, bineînțeles, marea, mereu diferită, mereu la fel. Sus, în locuința noastră cu terasă de pe Islingword Street, tot ce vedeam și eu și Tom erau reflexiile noastre în ferestrele vecinilor, Dar chiar și-așa, nu am vrut să plec de-acolo.

Așa că mă gândesc că atunci când ai ajuns aici de la spital, acum o săptămână, când Tom te-a luat din mașină și te-a așezat în scaun, ai văzut fix ce-am văzut și eu: regularitatea maro a mortarului de prundiș, plasticul imposibil de fin al termopanului, gardul viu de conifere tuns în jurul casei, iar toate astea bănuiesc că te-au șocat, așa cum m-au șocat și pe mine. Și numele locului: Pini. Cât de nepotrivit, câtă lipsă de imaginație! Probabil c-ai simțit o transpirație rece pe gât și deodată nici cămașa nu se mai simțea confortabilă pe tine.

Tom te-a împins către intrare. Probabil că ai observat că fiecare dală era o bucată perfect simetrică de ciment rozo-gri. Când am băgat cheia în ușă și am spus „Bine ai venit!”, ți-ai apăsât palmele moi și ți-ai strâmbat fața în ceea ce presupun că a fost un zâmbet.

Când am intrat pe holul cu tapet bej, probabil că ai mirosit înălbitorul pe care l-am folosit în așteptarea șederii tale și ai consemnat și mirosul lui Walter, câinele nostru Collie, care stătea la pândă. Ai aprobat ușor cu capul când ai zărit fotografia înrămată de la nunta noastră, pe Tom în costumul acela minunat de la Cobby's – pe care tu l-ai plătit – și pe mine cu voalul acela țepăn. Am stat în sufragerie, Tom și cu mine, pe mobila nouă de catifea maro cumpărată din banii de pensie ai lui Tom, și am ascultat muzica ticăitoare a centralei. Walter gâfăia la picioarele lui Tom. Apoi Tom a zis: „Marion o să te ajute să te instalezi”. Și am observat tresărirea pe care ai avut-o când ai văzut că vrea să plece, felul în care ai continuat să privești la draperii când el s-a dus spre ușă spunând: „Am ceva de făcut”.

Câinele l-a urmat. Am rămas amândoi ascultând pașii lui Tom pe hol, freacățul hainei când încerca să o ia din cuier, zăngănitul cheilor cât le-a căutat în buzunar; am auzit cum i-a spus cu blândețe lui Walter să aștepte, iar apoi s-a auzit doar sunetul de aspirare a aerului când a deschis ușa de termopan a bungalow-ului și a ieșit. Când m-am uitat într-un sfârșit la tine, mâinile tale, vlăguite pe genunchii ascuțiți, tremurau. Te-ai gândit atunci că acum, când în sfârșit erai în casa lui Tom, nu va fi așa cum ți-ai imaginat?

Patruzeci și opt de ani. Atât de mult trebuie să mă întorc în urmă, atunci când l-am întâlnit pentru prima oară pe Tom. Și nici măcar asta nu e suficient de departe.

Era atât de reținut pe atunci. Tom. Până și numele îi este solid, fără pretenții, dar nu lipsit de posibilitatea sensibilității. Nu era Bill, Reg, Les sau Tony. I-ai spus vreodată „Thomas”? Știi că eu voiam să o fac. Uneori au existat momente în care aș fi vrut să-i schimb numele. Tommy. Poate că așa i-ai spus și tu tânărului chipeș cu brațe puternice și zulufi de un blond întunecat.

O știam pe sora lui din gimnaziu. În cel de-al doilea an petrecut acolo, m-a abordat pe-un hol și mi-a zis: „Știi ce? Pari de treabă. Vrei să fim prietene?”. Până în acel moment, fiecare își petrecuse timpul singură, uimită de ritualurile stranii ale școlii, de încăperile cu ecou ale sălilor de clasă și de vocile răstite ale celorlalte fete. O lăsam pe Sylvie să copieze tema de la mine și ea îmi puneă discurile ei: Nat King Cole, Patti Page, Perry Como. Împreună, pe sub mustăți, cântam „Într-o seară fermecată, poate c-o să vezi un străin”*, stând în spatele cozii pentru calul cu mânere, lăsându-le pe celelalte fete să meargă înaintea noastră. Niciuneia dintre noi nu-i plăceau jocurile. Îmi plăcea să mă duc la Sylvie pentru că avea chestii, iar mama ei o lăsa să-și poarte părul blond și casant într-un stil mult prea bătrâncios pentru anii ei; ba chiar

* N.t. traducere aprox. din engl.: *Some enchanted evening, you may see a stranger*, de Richard Rodgers.

cred că o ajuta să-și așeze bretonul într-o buclă pe frunte. Pe vremea aceea, părul meu, care era mai roșu ca niciodată, încă atârna într-o coadă groasă împletită la spate. Dacă mă mai enervam pe acasă – îmi aduc aminte că odată i-am prins capul fratelui meu, Fred, în ușă, cu toată forța – tata se uita la mama și-i spunea: „E roșul din ea”, pentru că gena roșcată era din partea mamei. Cred că odată mi-ai zis „Primejdia Roșie”, nu-i așa, Patrick? Când se întâmpla asta deja îmi plăcea culoarea părului, dar mereu mi s-a părut că e un fel de profeție autoîmplinitoare să ai păr roșcat: lumea se aștepta să fiu temperamentală, așadar, dacă simțeam că mă enervez, pur și simplu mă lăsam purtată de val. Nu foarte des, desigur. Dar ocazional mai trânteam uși, aruncam vase de lut. Odată am dat cu aspiratorul atât de tare într-o șipcă, încât a crăpat.

Când am fost invitată pentru prima oară acasă la Sylvie, în Patcham, avea o eșarfă de mătase de culoarea piersicii și, imediat ce am văzut-o, am vrut și eu una. Părinții lui Sylvie aveau o vitrină cu băuturi în sufragerie, cu ușile de sticlă pictate cu stele negre. „Totul este absolut interzis”, a spus Sylvie, împingându-și limba în obraz și conducându-mă sus. M-a lăsat să port eșarfa și mi-a arătat sticlele ei cu oja. Când a deschis una, am mirosit aroma de jeleu. Stând pe patul ei frumos aranjat, am ales oja mov-închis, am făcut unghiile late și roase ale lui Sylvie, și când am terminat, i-am tras mâna mai aproape și am suflat ușor. Apoi i-am luat degetul mare și mi l-am dus spre buze, după care l-am trecut pe buza de sus cu finisajul fin al unghiei, ca să mă asigur că s-a uscat.

— Ce faci? a pufnit-o râsul.

I-am lăsat mâna să-i cadă înapoi în poală. Atunci a intrat pisica ei, Midnight, care a început să se alinte de picioarele mele.

— Scuze! i-am zis.

Midnight s-a întins și s-a apăsător pe gleznele mele, foarte dornică de o mângâiere. M-am aplecat să o scarpin după urechi și, cât eram eu acolo aplecată peste pisică, s-a deschis ușa dormitorului.

— Ieși afară! a spus Sylvie cu o voce plictisită.

M-am îndreptat instantaneu, îngrijorată că îmi spusese mie asta, dar privea de fapt peste umăr, către ușa. M-am răsucit și l-am văzut stând acolo, iar mâna mi-a luat-o involuntar în sus, atingând eșarfa de mătase de la gât.

— Ieși, Tom! a repetat Sylvie, pe un ton care sugera că se resemnaseră amândoi cu rolurile pe care le jucau în acea dramă.

El era rezemat de ușa cu mânecele cămășii suflecate până la cot, iar atunci am văzut liniile fine de pe mușchii antebrațelor sale. Avea poate vreo cincisprezece ani, doar cu un an mai mare decât mine; dar umerii lui erau deja lași și avea o adâncitură întunecată la baza gâtului. Pe bărbie, într-o parte, avea o cicatrice – un semn mic, ca o amprență pe plastilină – și avea un zâmbet zeflemitor, iar eu știam de pe atunci că o face dinadins, pentru că așa credea el că se face, așa arăta mai mult ca un Ted; dar întregul efect al corpului său aplecat pe cadrul ușii și privindu-mă cu ochii lui albaștri – mici, adânciți – m-a făcut să roșesc atât de tare, încât m-am aplecat și mi-am băgat din nou degetele în blana prăfuită din jurul urechilor lui Midnight, concentrându-mi toată atenția spre podea.

— Tom! Ieși odată! Sylvie a țipat acum iar ușa s-a închis cu putere.

Îți imaginezi, Patrick, că a mai durat câteva minute până ce am reușit să-mi recapăt încrederea de a-mi scoate mâinile din părul pisicii și de a mă uita la Sylvie din nou.

După aceea, am făcut tot ce mi-a stat în putință să rămân prietenă bună cu Sylvie. Uneori luam autobuzul până la Patcham și treceam pe jos pe lângă casa lor lipită perete în perete cu o alta, privind în sus la ferestrele luminoase, spunându-mi că sper să iasă Sylvie afară, când de fapt întregul meu corp era încordat anticipând apariția lui Tom. M-am sprijinit odată de peretele de la colțul casei ei până ce s-a întunecat și nu-mi mai simțeam degetele, nici de la mâini, nici de la picioare. Am ascultat mierlele cântând și am inhalat mirosul umed al gardului viu dimprejur, după care am luat autobuzul și m-am dus înapoi acasă.

Mama obișnuia să privească mult pe fereastră. Ori de câte ori gătea, se apleca peste aragaz și privea pe gemulețul lung în curtea din spate. Mi se părea că face mereu sos și că se uită la fereastră. Amesteca în sosul de carne la nesfârșit, luând cu lingura bucățile de carne și reziduuri arse de pe oală. Sosul ei avea gust de fier și cocoloașe, dar tata și frații mei își puneau o tonă în farfurie. Aveau așa de mult sos, încât îl luau cu degetul și le intra pe sub unghii și se lingeau cât mama fuma așteptând vasele goale, să le spele.

Mama și tata se sărutau mereu. În spălătorie, cu mâna lui strâns lipită de gâtul mamei, ea cu mâna pe mijlocul lui, trăgându-l mai aproape. Era greu pe atunci să-ți dai seama de ce se potriveau, dar erau lipiți unul de altul. Pentru mine era ceva normal să-i văd așa și pur și simplu stăteam la masa de la bucătărie, îmi luam revista anuală *Picturegoer* pe fața de masă dungată, îmi puneam bărbia în palmă și așteptam să termine

cu pupatul. Lucrul ciudat era că, deși se pupau atât de mult, nu păreau să-și vorbească prea mult. Își vorbeau cumva prin noi: „Trebuie să-l întrebi pe tata despre asta”. Sau: „Ce zice mama?” La masă eram Fred, Harry și cu mine, tata care citea ziarul *Gazette* și mama care era lângă fereastră, la țigară. Nu cred că a stat vreodată să mănânce la masă cu noi, cu excepția zilelor de duminică în care tatăl lui Tati, bunicul Taylor, venea și el la masă. Îi spunea lui tata „băiete” și își hrănea cățelul parcă tot mai galben, din rasa Westie, care stătea ghemuit sub scaunul lui, cu mare parte din cina sa. Așa că nu dura mult până ce mama se ridica să fumeze din nou, curățând farfuriile și trântind toate vasele în chiuvetă. Mă puneă să le șterg la sfârșit, după ce îmi lega un șorțuleț în talie, unul de-al ei care era, evident, mult prea lung pentru mine, așa că îl rula bine în partea de sus, iar eu încercam să mă aplec peste chiuvetă ca ea. Uneori, când nu era acolo, mă uitam pe fereastră și încercam să-mi imaginez la ce se gândea mama când privea pe fereastră la magazia cu acoperișul înclinat, la bucata de pământ a Tatei cultivată cu varză de Bruxelles încâlcită toată și la peticul de cer de deasupra casei vecinilor.

În vacanța de vară mă duceam adesea cu Sylvie la Black Rock Lido. Mereu voiam să strâng bani și să stau pe plajă, dar Sylvie insista că trebuia să stăm la Lido. Asta în parte pentru că Lido era locul în care Sylvie putea flirta cu băieții. Pe toată perioada școlii, nu cred că a fost vreo clipă în care să nu aibă vreun admirator, în timp ce eu chiar nu interesam pe nimeni. Nu prea mă încânta gândul de a mai petrece încă o după-amiază privindu-mi prietena căreia i se făceau ochi dulci, dar, cu ferestrele sale strălucitoare, cu cimentul alb imaculat și scaunele de terasă dungate, Lido era prea frumos ca să-i

reziști și de aceea plăteam deseori cei nouă pence și treceam iar și iar de turnichetele de la piscină.

Îmi aduc aminte de o după-amiază foarte clar. Aveam amândouă vreo șaptesprezece ani. Sylvie purta un costum de baie verde-lime din două bucăți, iar eu aveam un costum de baie roșu care-mi era mult prea mic. Trebuia încontinuu să ridic bretelele și să trag cracii în jos. Cam pe atunci, Sylvie avea deja niște sâni impresionanți și o talie îngustă; eu încă păream să fiu doar o formă lungă și dreptunghiulară, cu ceva întărituri pe părți. Aveam părul tuns bob, ceea ce îmi plăcea, dar eram mult prea înaltă. Tata mi-a spus să nu mă gârbovesc, dar mi-a spus și să-mi aleg mereu pantofi cu talpă joasă. Niciun bărbat nu vrea să se uite în nasul unei femei, spunea el. „Nu-i așa, Phyllis?”, iar mama zâmbea și nu-i spunea nimic. La școală tot insistau că datorită înălțimii mele aveam să fiu bună la netball, dar eram groaznică. Parcă nimeni nu-mi pasa niciodată și eu preferam să mă uit peste gard la băieții care jucau rugby. Vocile lor erau atât de diferite față de ale noastre – profunde și lemnoase, aveau încrederea unor băieți care știau care va fi următorul lor pas în viață. Oxford. Cambridge. Baroul. Școala de alături era privată, vezi tu, ca a ta de altfel, iar băieții de acolo păreau a fi mult mai chipeși decât cei pe care îi știam eu. Purtau sacouri bine croite și mergeau cu mâinile în buzunar și cu bretoanele lungi căzându-le pe față, în timp ce băieții pe care îi știam eu (puțini, de altfel) treceau parcă prin tine, uitându-se doar fix înainte. Niciun mister. Totul la vedere. Nu că am vorbit vreodată cu vreunul din băieții cu breton. Și tu ai mers la o școală din asta, dar nu ai fost niciodată așa, Patrick, nu-i așa? Ca și mine, nu te-ai integrat niciodată. Mi-am dat seama de asta de la început.

Nu era suficient de cald pentru a face baie afară – dinspre mare venea o briză răcoritoare – dar soarele strălucea puternic. Sylvie stătea lângă mine pe prosop. Mi-am ținut fusta peste costumul de baie, în timp ce ea și-a aranjat lucrurile într-un rând ordonat lângă mine: pieptăn, pudră, cardigan. S-a ridicat și a mijit ochii, privind mulțimea de pe terasa îmbăiată de soare. Gura lui Sylvie părea mereu a fi trasă într-un zâmbet invers, iar dinții ei din față urmau linia în jos a buzei superioare, ca și cum ar fi fost ciopliți fix în forma aceea. Mi-am închis ochii. Siluetele rozalii se mișcau pe interiorul pleoapelor mele, iar Sylvie a oftat, după care și-a dres vocea. Știam că vrea să vorbească cu mine, să-mi arate cine mai era la petrecere, cine ce făcea și cu cine, ce băieți mai știa, dar eu voiam doar să simt căldura aceea pe față și să trăiesc iar sentimentul acela rar care apare când stai tolănit în soarele de după-amiază.

Și chiar eram aproape în acel punct. Sângele parcă mi se îngroșase în spatele ochilor, iar membrele îmi deveniseră un soi de cauciuc. Sunetul de picioare și de valuri plescăite de băieții care loveau apa sărind de la trambulină nu mă deranja și, cu toate că simțeam soarele care-mi ardea umerii, am rămas întinsă pe ciment, inspirând mireasma ca de cretă a podelei umede și rafalele ocazionale de clor declanșate de câte un trecător.

Apoi am simțit ceva rece și ud pe obraz și mi-am deschis ochii. La început am văzut doar strălucirea albă a cerului. Am clipit și am zărit o siluetă, conturată într-un roz aprins. Am mai clipit o dată și am auzit vocea lui Sylvie, capricioasă, dar fericită: „Ce faci *tu* aici?”, și mi-am dat seama cu cine vorbea.